

Euroopa Parlamendi presidendi Roberta Metsola kõne
Euroopa Parlament, Strasbourg
16. juuli 2024

Austatud kolleegid,
head eurooplased!

Tänu ja suurt vastutust tundes võtan vastu parlamendi presidendi ametikoha, mille olete otsustanud taas mulle usaldada. Tahan iga päev töötada selle nimel, et õigustada teie usaldust minu ja parlamendi vastu.

Euroopa Parlament esindab kõiki eurooplasi nii praegu kui ka tulevikus. Me peame üheskoos toetama poliitikat, mis rajaneb lootusel ja unistusel Euroopast, lubadusel, millest rääkisid meie esivanemad, kuid mis ei ole veel täitunud.

Ma soovin, et taastuks inimeste usk meie ettevõtmisse ja ind seda ellu viia. Usk sellesse, et koos suudame luua turvalisema, õiglasema ja võrdsema ühiskonna. Veendumus, et üheskoos oleme tugevamad ja paremad. Veendumus, et meie Euroopa on kõigi Euroopa.

Meie Euroopa peab põhinema mäletamisel. Me peame mineviku raskustest õppima ja meeles pidama, et meie ideaalid ei teostu iseenesest. Peame meeles pidama kõiki inimesi, kes on nende ideaalide eest võidelnud. Kõiki põgenema sunnitud ja kadunuks jäänuid. Kõiki, kes ka tankide ees ja kuulirahe all jäid kindlaks oma sihile vabaneda totalitarismist, mis oli nii pikaks ajaks hõlvanud nii suure osa Euroopast. Kõiki, kes uskusid paremasse tulevikku ja julgesid sellest unistada. Meie Euroopa peab olema niisugune, et selle üle võiksid uhkust tunda Adenauer, Mitterrand, Wałęsa, Fenech Adami, Havel, Veil, Falcone, Borsellino.

Meie Euroopa peab austama neid ja meie ühist ajalugu. Ning pole paremat kohta mineviku meelepidamiseks ja tuleviku ehitamiseks kui siin, Euroopa Parlamendis, mis on leppimise elav sümbol.

Meie Euroopa peab olema kõigi käeulatuses. Tähtis on, et igäiks tunneks, et ta kuulub Euroopasse ja vastutab Euroopa eest. Meie ühiskonna polariseerumine on kaasa toonud vastandumispoliitika, isegi poliitilise vägivalda. Üha sagedamini pakutakse meile lihtsaid vastuseid, mis lõhestavad kogukonnad kahte leeri – „meie“ ja „teised“. Peame loobuma sellest nullsummamängust, mis tõrjub inimesi eemale ning õhutab viha ja vihkamist, selle asemel et luua lootust ja usaldust. Me mõistame, et selline lihtne ja mugav poliitika ei paku reaalseid lahendusi.

Euroopa Parlament toetab teistsugust poliitikat. Poliitikat, mis loob, selle asemel et lõhkuda. Poliitikat, mis ei kardab raskusi. Poliitikat, mis suudab saavutada üksmeele ja kasutada seda ühise

heaolu nimel. Poliitikat, mis on vastukaaluks autokraatiale. Poliitikat, mis võitleb kahekordse innuga õigusriigi eest. Poliitikat, mis lähtub veendumusest, et kõik inimesed Euroopas peavad olema tõeliselt võrdsed. Selle võrdsuse eesmärk ei ole muuta meid kõiki ühesuguseks, vaid see annab igale inimesele ühesuguse võimaluse oma potentsiaali ära kasutada. Just võrdseid võimalusi tagades võtame arvesse erinevusi, eri keeli, kultuure ja lugusid, mis annavad tunnistust sellest, et eurooplus on meie jõud.

See jõud võimaldab meil tagada, et õigusaktid, mida me parlamendis vastu võtame, toimiksid inimeste heaks liidu igas külas, igas linnas ja igal saarel. Me peame olema häälekandjad, kes tagavad, et meie poliitika annab tulemusi ja toimib ühtviisi hästi nii noorte, perede, põllumajandustootjate kui ka tööstuse heaks.

Meie kohus on jätta endast maha parem Euroopa kui see, mille me eest leidsime. Me muudame Euroopa paremaks, kui loome uue julgeoleku- ja kaitseraamistiku, mis kaitseb inimesi ja piirab naaberriikide diktaatorite ekspansionistlikke unistusi. Mis tõrjub tagasi meid endiselt ähvardavad hübriidohud. Mis kaitseb Euroopat. Mis kaitseb meie strateegilist autonoomiat. Mis hoiab rahu. Mille koostamisel on arvesse võetud, et meid ähvardav oht on täiesti reaalne.

Me muudame Euroopa paremaks, kui pühendume täie jõuga Euroopa konkurentsivõime suurendamisele – süvendame ühtset turgu, tagame kvaliteetsed töökohad, sõlmime ülemaailmseid kaubanduslepinguid, kujundame lõplikult välja pangandus- ja kapitaliturgude liidu ning püstitame tööstuse jaoks saavutatavad eesmärgid. Nii hoiame Euroopa ettevõtted Euroopas ja saame investeerida oma noortes, teaduses, hariduses, kultuuri, kogukondadesse ja kogu ülejäänud maailma. Et seda sihti saavutada, peame lihtsustama asjaajamist ja vähendama tarbetut bürokraatiat, mis tõrjub inimesi ja töökohti Euroopast eemale. Edulood, mis inimestele kõige paremini meelde jäävad, kõnelevad sellest, kuidas Euroopa on nende elu lihtsustanud.

Me muudame Euroopa paremaks, kui leiame tõelised lahendused kliimaprobleemile. Euroopale on ammustest aegadest alates kuulunud suunanäitaja au. Olen veendunud, et me suudame jääda ülemaailmseks liidriks ja saavutada oma eesmärgid nii, et me ei jäta kedagi kõrvale ning toetame ühtaegu nii kestlikku arengut kui ka kaitseme looduskeskkonda ja -pärandit. Me suudame saavutada mõlemat.

Me muudame Euroopa paremaks, kui suudame tugevdada oma sotsiaalvaldkonda. Kui anname inimestele lootust ja kohtleme neid väärikalt. Kui pensionid ja palgad vastavad ühiskonna ootustele. Me ei saa edasi liikuda, kui meie noored ei suuda üürida – saati siis osta – kohta, mida koduks nimetada. Euroopat ähvardab eluasemekriis ja meil peavad olema vahendid selle lahendamiseks – seda ka Euroopa tasandil.

Me muudame Euroopa paremaks, kui suudame lõpuks rakendada olukorrale vastavad rände- ja varjupaigavaldkonna õigusaktid, mis hõlmavad vajalikku piirihaldust koos tagasisaatmispoliitikaga ja on ennekõike inimkesksed. Sellega tagame, et ükski ema ei oleks enam olukorras, kus tal pole muud valikut kui astuda merekõlbmatusse pagulasmaati ning usaldada enda ja oma lapse elu kuritegelike inimkaubitsejate kätte. Sellega tagame, et Euroopa suudab olla oma rikkaliku ajaloolise pärandi vääriline.

Me muudame Euroopa paremaks, kui oskame kasutada võimalusi, mida pakub digiajastu ja tehisintellekt. Peame tehnoloogia arenguga sammu pidama, et sellest kasu saada ja piirata desinformatsiooni mõju. Meie käeulatuses on kogu maailma teadmised, ja ometi tunnevad inimesed end üksildasemana kui kunagi varem. See näitab, kui vajalik on, et Euroopa tähendaks ka kogukonda.

Me ei suuda Euroopat paremaks muuta, kui siin elavad inimesed ei saa ikka olla need, kes nad olla tahavad, ega armastada seda, keda soovivad. Kui me ei kõrvalda kõiki takistusi, mis ei lase puuetega inimestel kasutada teistega võrdseid võimalusi. Kui me ei suuda võidelda diskrimineerimise vastu ega peatada kasvavat antisemitismi ja islamofobiat. Kui vihkamine ja vägivald on jätkuvalt poliitilise arutelu valdav tõukejõud. Peame looma Euroopa, kus kõik end koduselt tunnevad, kus tüdrukud on tagakiusajate eest kaitstud, et nendega ei juhtuks nii nagu veebikiusu ohvriks langenud Cocoga Iirimaal.

Me ei suuda muuta Euroopat paremaks, kui liiga suur osa naisi end endiselt selle osana ei tunne. Täna Euroopas langeb endiselt liiga palju naisi kuritarvitamise, peksu ja mõrvade ohvriks. Liiga paljud naised peavad endiselt võitlema oma õiguste eest. Liiga paljud naised teenivad ikka veel samaväärse töö eest vähem kui mehed. Liiga paljud naised tunnevad endiselt hirmu. Euroopast peab saama ka nende Euroopa.

Me võime üles ehitada Euroopa, millest unistasid Simone Veil ja Nicole Fontaine. Euroopa, mille võimalusi Marie Skłodowska-Curie täielikult kasutada ei saanud. Euroopa, mida Giulia, Pelin, Ana Vanessa, Daphne ja nii paljud teised naised kunagi näha ei saa. Meie teeme selle teoks nende kõigi nimel, kõigi nimel, kes ei saa enda eest rääkida, ja kõigi nimel, kes tulevad pärast meid.

Olen kindel, et üheskoos suudame endast maha jätta parema Euroopa kui see, mille me eest leidsime. Tean, et kui maailm vaatab Euroopa Parlamendi poole, näeb ta institutsiooni, mis kaitseb õigusi, kaitseb ajakirjanikke, väärtustab vabadust ja mõistab, et tema ülesanne on olla demokraatlik teenäitaja kogu maailmale.

Seitsekümmend aastat tagasi ütles Alcide de Gasperi: „Ühtsuse nõue on püsinud läbi kogu ajaloo. Me peame rääkima, peame kirjutama, peame visalt töötama, lubamata endale hetkegi puhkust.

Euroopa peab alati olema meie mõtetes esikohal.“ Ma nõustun nende sõnadega. Me peame neid kogu parlamendi ametiaja jooksul meeles pidama.

Kallid sõbrad, me oleme õppinud, et me ei tohi iial pidada demokraatiat enesestmõistetavaks. Oleme näinud, et liiga paljud peavad Euroopa väärtusi ohuks. See on märk, et autokraadid kardavad meid, ja me võime selle üle uhkust tunda.

Venemaa agressioonisõda suveräänse Ukraina vastu on endiselt meie päevakorra tähtsaim punkt. Sõja alguses külastasin teie esindajana Kiievit. See oli külaskäik, mis andis parlamendi tegevusele uue tõuke, uue nähtavuse ja mõju. Euroopa Parlament aitas poliitilisel tasandil juhtida tähelepanu vajadusele toetada Ukrainat. Inimesed ootavad, et me seda vajadust ka edaspidi võimalikult selgelt esile tõstaksime.

Meilt oodatakse veelgi enam, seega peame olema valmis oma mugavustsoonist välja astuma ja tegema kõik, mida vaja. Me teeme seda, sest Euroopa peab seisma vabaduse ja rahu eest, tõelise rahu eest, mis põhineb õiglusel, väärikusel ja vabadusel. Sest Euroopas teatakse, kuidas ületada võimatuna näivaid vastuolusid.

Sellest teadmisest peab juhinduma ka meie reageerimine Lähis-Ida konfliktile. Isegi kesk sõjasegadust peame jätkuvalt olema inimsuse häälekandjad, nõudma põlvkondadeülese vägivallatsükli lõpetamist, kahe riigi lahendust, püsivat rahu ja senini vangistuses viibivate pantvangide vabastamist.

Seesama põhimõte peab meid juhtima ka siis, kui tähistame Küprose kunstliku lõhestamise viiekümnendat kurba aastapäeva. Meie peame olema see põlvkond, kes ÜRO kava raames suudab olukorrale lahenduse leida. Me peame leidma sellele Euroopa ajaloo süngele peatükile püsiva lahenduse, mis on kooskõlas Julgeolekunõukogu resolutsioonide ja Euroopa väärtustega.

Et ühiste jõududega säilitada inimsus, peame seisma Afganistanis kohutavas ohus elavate naiste eest; Iraani tänavatel meelt avaldavate tüdrukute ja kooliõpilaste eest; Svjatlana Tsihhanovskaja ja teiste ebaõiglaselt vangistatute eest ning vaba ja demokraatliku Valgevene liikumise eest; vapralt võitlust jätkavate jeziidi tüdrukute eest; Julija Navalnaja eest, kes ei lase pead norgu; kõigi inimeste eest kogu maailmas, kes pisargaasivihma trotsides Euroopa lippu kõrgel hoiavad.

Selline on Euroopa tähendus maailma jaoks. Selline on Euroopa Parlament, mida maailm näeb – parlament, mida teenides me kõik uhkust tunneme. Selline on parlamentaarne diplomaatia, mis on eriti tähtis praegu, mil me kaitseme mitmepoolsust ja valmistume Euroopa Liidu laienemiseks. Inimesed vaatavad meie poole Ukrainas, Moldovas, Gruusias ja kõigis Lääne-Balkani riikides, kelle soovi edasi liikuda on liiga kaua tagasi tõrjutud. Me peame olema valmis neile käe ulatama, et igauks neist võiks käia oma teed tulemustel ja vajalike kriteeriumide täitmisel põhinevas

ühinemisprotsessis. Me peame olema selleks uueks maailmaks ja uueks tegelikkuseks valmis. Ja me oleme valmis, kui oleme koos.

Et kinnitada oma pühendumust Euroopale, peame järgima Krakówi pühaku Karol Wojtyła nõuannet: ärge kartke. Ärge kartke autokraatidele vastu astuda. Ärge kartke oma lubadusi täita. Ärge kartke Euroopa eest välja astuda. Ärge kartke ehitada kõigi heaks toimivat liitu.

2016. aastal kirjutas Jonathan Sacks: „Lootuse poliitika on meie käeulatuses. Kuid selle elluviimiseks peame toetama peresid ja kogukondi, üles ehitama kollektiivse vastutuse kultuuri ja ühisele hüvele orienteeritud majanduse. See ei ole enam parteipoliitika küsimus. Kaalul on sellesama vabaduse elujõud, mille eest lääneriigid nii kaua ja rängalt võitlesid. Me peame looma lootustandva tulevikuväljavaate, mis kõnetab meid kõiki, mitte ainult üksikuid meie seast. Ja me peame sellega alustama kohe praegu.“

Kallid sõbrad, me suudame jätkata oma suurepärase liidu edulugu. Me suudame inspireerida uusi eurooplaste põlvkondi. Sest Euroopa tähendab lootust. Euroopa tähendab veendumust. Euroopa, see oleme meie kõik. Vastus meie küsimustele on endiselt Euroopa.

Elagu Euroopa!